

Čar besede moje

Literarno glasilo učencev

Osnovna šola Ljudski vrt Ptuj
Šolsko leto: 2021/2022

Čar besede moje

Literarno glasilo učencev

April 2022

Osnovna šola Ljudski vrt Ptuj
Šolsko leto: 2021/2022

UVODNE BESEDE GOSPE RAVNATELJICE

Draga bralka, dragi bralec.

Zadnji dve leti sta močno zarezali v naša življenja s stvarmi, ki si jih niti približno nismo predstavljali. Najprej nas je doletela korona, ki nas je omejila, nam onemogočila normalno življenje in druženje. Potem pa smo dočakali še vojno na evropskih tleh.

Kljub vsemu – ali pa ravno zaradi vsega naštetega – je naša želja in potreba po izražanju čustev in občutkov še toliko večja, misli bolj iskriče, domišljija še bolj barvita.

Letošnjo številko šolskega literarnega glasila smo tako posvetili predvsem poeziji, pesniškemu izražanju čustev, misli in domišljije naših učenek in učencev.

Domišljija in kreativnost otrok nas vedno znova navdušita!

Hkrati pa nam dajo njihovi izdelki tudi misliti. Njihovo izražanje je namreč vedno tudi ogledalo njihove duše, njihovega pogleda na svet, iz katerega bi se odrasli morali kaj naučiti.

Vsem ustvarjalcem likovnih in literarnih izdelkov čestitam. Zahvaljujem se mentoricam in mentorjem, še posebej glavnemu uredniku, dr. Davidu Bedraču, in likovni urednici, Editi Čelofigi.

Ob prebiranju glasila se potopimo v globine lastnih src in poiščimo v njih najboljše, kar lahko podarimo drugim. Za lepši in prijaznejši svet!

Tatjana Vaupotič Zemljič,
ravnateljica

DVE PESMI NAMESTO BESED UREDNIKA

Hvala mladim besednim umetnikom – vam
posvečam pesem *Steza prijaznih besed*.

STEZA PRIJAZNIH BESED

Otroci smo si zgradili
stezo prijaznih besed,
progo smo naredili
iz listov in belih serviet.

Nanje smo zapisali
lepo besedo k besedi,
da obe sta postali
prijazni, ljubeči sosedi.

Stotine takih sosed:
ena drugi šepče ...
na stezi prijaznih besed,
ki poka od sreče in gneče.

Vsi, ki po njej gredo,
besede bi radi delili,
da bi prijaznost tako
še drugi dobili.

In res! V svet poletijo
listi prijaznih besed,
skupaj ljudje naredijo:
VELIKO PRIJAZNO POVED!

Hvala mladim likovnim ustvarjalcem – vam
posvečam pesem *Slikarka zebra*.

SLIKARKA ZEBRA

Platno postavljeno! Čopič nared!
Zebra bo slikala avtoportret!
Najprej si oljne barve pripravi,
potem pred zrcalo se strumno postavi.

Veter navdiha zapiha takrat
čez cel atelje – od okna do vrat.
Vrat zdravna, ušesa nastriže,
k platnu stopi, zdaj še bliže.

Čopič vzame v desno kopito
in ga pomoči prav korenito
v črno barvo na barvni paleti,
potem pa prične čopič vihteti.

Tu in tam ga v belo pomoči,
da črne črte med sabo razloči.
Na koncu sliko oplemeniti,
tako da nanaša barve s kopiti.

Zunaj poslavlja beli se dan,
avtoportret je skoraj končan,
zebra slikarka v posteljo gre,
v črno ogrne noč atelje.

In seveda iskrena hvala gospe ravnateljici Tatjani Vaupotič Zemljič, da podpira literarno ustvarjalnost, gospe Editi Čelofiga za likovno urednikovanje, Denisu Bencetu za računalniško postavitve in oblikovanje ter vsem učiteljicam in učiteljem, ki ste kakorkoli prispevali s spodbujanjem svojih učencev k pisanju.

dr. David Bedrač,
urednik

Vsebina

V PISANIH SVETOVH POEZIJE ...	1
NOVE BESEDE	1
SLOVENŠČINA JE POEZIJA	1
LOČILA	1
ŠE ENA O LOČILIH	2
VELIKA ZAČETNICA	2
ŽIVLJENJE	3
ŽIVLJENJSKA	3
ŽIVLJENJE JE LEPO!	3
LJUBEZEN	4
TE SANJE	4
SANJE V VRTU	4
V GRAD	5
SPOMINI	5
SMEH	6
OTROK	6
POPOTNIK	6
UGANKE Z VREMENSKIMI POJAVI	7
TAM NEKJE	7
EKO MRAVLJICA	7
JANEZKOVA ZAMUDA	8
PUJS	8
MEDO EDO	8
SE SPOMNIŠ	9
ZJUTRAJ IN ZVEČER	9
ENA OD POTI	10
MARIJETIČNE RIME	10
CUNAMI	10
ŠE ENA O MARIJETICI	11
MESTO	11
PLAŽA	11
SONCE	12
***	12
JUTRANJE RIME	12
KJE JE SONCE?	13
VESELJE IN STARANJE OGLEDALA	13
O, KAKO JE LEPO!	14
POLETNO SLOVO	14
RADOVEDNOST	14
NOČNO NEBO	15
***	15
NAŠ RAZRED 4. B	16
ŠOLSKA	16
ZVEZDA	16
POMISLI!	17
ČAS	17
MIR	17

SONG O BOLEZNI	18
***	18
OGLEDALO V DALJAVI	18
TRAVNIK	19
ŠOPEK ZVONČKOV	19
SUPER ZELENKO	19
MLEKO	20
HUDA PESEM	20
KO BI LE	20
***	21
PTIČ V SNEGU	21
***	21
MARIJETICA	21
NARAVA	21
LUNA	22
DAN	22
NOČNI POLET	23
BOLNIŠNICA	23
POLNA LUNA	23
LUNA	24
PRIJATELJ	24
***	24
MOJ PRIJATELJ TILEN	25
PERO NA DREVESU	25
SPREHODI	25
VESELE BESEDE	26
***	26
O SLOVESU	26
***	27
ČISTI SVET	27
SLOVO	27
LENOBA	27
... IN V BARVITIH POKRAJINAH PRIPOVEDI	28
RADA IMAM ATLETIKO	28
MOJE ŽIVALI	28
HODIM V GLASBENO ŠOLO	28
ČISTI OCEANI IN LEP PLANET	28
ČE DEDEK NE ZNA ZALITI ROŽ	28
V STARI HIŠI	29
ČE BABICA NE ZNA KUhati	30
PRAVLJICA O TREH SESTRICAH	31
KAPLJICA VODE	31
MUHICA POTEPUHICA	32
IZGINILA JE REDOVALNICA	32
MOJA INDIJA KOROMANDIJA	33

V PISANIH SVETOVH POEZIJE ...

NOVE BESEDE

Stare besede so že dolgočasne,
včasih so preglasne,
potrebujemo novejšje besede.

Udarimo po mizi in nekaj naredimo,
da to hitro spremenimo!

Ogledalo bo postalo pogledalo,
štoparico preoblikujmo v časomer,
omara bo postala oblekoshranjevalka.

Te nove besede so veliko boljše,
saj ne počivajo
in nikogar ne izzivajo.

Vid Sedič, Aljaž Žvegla, Teo Sok in Tinej Rosič
Jaklin, 6. a

SLOVENŠČINA JE POEZIJA

SONET

LIRIKA

ODA

VERZ

ELEGIJA

NAGOVOR

ŠPANSKA ROMANCA

ČUSTVA

INVERZIJA

NOTRANJA RIMA

ASONANCA

Gal Jančič in Klemen Unuk, 8. b

LOČILA

Na svetu je veliko, veliko pik
in veliko, veliko vprašajev in klicajev.

In kakor je na svetu preveč ločil,
je na svetu tudi preveč povedi.

Kajti ta dolgočasna ločila
so težka kot krila
in brezzvezna kot mala vila.

Stara ločila ne dobijo točk,
vendar jih samo izgubijo.

Tako je mala pika pri testu zelo velika.
In veliki vprašaj te sploh nič ne vpraša.
Glasni klicaj pa kriči nate,
kot da je policaj.

In končna ločila
so enkrat uporabljiva
in s to pesmijo končljiva.

Nik Kozel in Nej Mlinarič, 6. a

ŠE ENA O LOČILIH

Kaj je ločilo?
Ločilo je eno veliko mučilo.
Ločilo ti papir porablja
ter živce izrablja.

P I K A

Pika je ločilo
in prav tako zaključilo.
Pika te izmuči
in prav tako izključi.
Pika ti nagaja
in velika skrb postaja.

VPRAŠAJ IN KLICAJ

Vprašaj je kot klicaj,
le da se z njim sprašujemo,
ko se maščujemo.

S klicajem kričimo na druge,
ki nas učijo!

VEJICA

Vejica je stvar,
ki nagaja nam cel dan.
V povedi stoji in govori:
»Mučila te bom do konca tvojih dni!«

Ne bojimo se te stvari,
saj je majhna,
ne velika,
zato nas ne more mučiti
in nas vedno zaključiti.

Gaja Kokot, Enya Murat Milošič, Pija Pisar, Tia
Simonovič in Hana Štumperger, 6. a

VELIKA ZAČETNICA

Velika začetnica nam dela same težave.
Včasih velika, včasih mala,
ampak zakaj takšne navade?

Velike začetnice so kot mame,
ki svoje male začetnice branijo
pa tudi hranijo.

In ko so naše male začetnice velike,
tudi one otrokom povzročajo težave.
A otroci se jih naučijo
in jih več ne morijo.

Lana Vrabelj, 6. a

Mai Cvetko, 1. c

ŽIVLJENJE

Življenje včasih beži kot peščena ura,
včasih je sladko kot čokolada
ali pa lepo kot marjetica.

Včasih kot luna sveti
in veselje deli.
Včasih kot mesto živi,
včasih se kot okno odpre.
Življenje včasih ponavlja se
kot ogledalo,
včasih pa nadležno kot šola je.

Ampak življenje je eno in le eno,
zato se ga živeti splača!

Luka Kramberger, 8. a

ŽIVLJENJSKA

Ko se gledaš v ogledalo,
vidiš sam sebe.
In pogledaš skozi okno,
vidiš celo mesto v pomladnem veselju.

Spet je pomlad in marjetice cvetijo,
ura teče in je spet večer.
V večeru se dvigne luna nad mesto
in da slovo dnevu in svetlobi.

Ura je spet odbila jutro,
mesto se je prebudilo v veselju.
Tako se spet nadaljuje življenje,
Tako dan za dnem ...

Nejc Šegula, 9. a

ŽIVLJENJE JE LEPO!

Kadar več ne zmoreš,
padeš kar na tla,
da pobrati se več ne moreš
s tega sveta.

Včasih ne moreš več iti naprej,
ker si šel preko vseh mej.
Občutek imaš, da se ti življenje konča
in se s tvojo dušo igra.

Življenje včasih težko je,
a hkrati vedno vse reši se,
da na koncu kot treba je.

Včasih kakšna solza je,
a za tem vedno nasmeh vrne se
in življenje še naprej LEPO JE!

Kaja Lah in Tamara Arnuš, 8. b

Lucija Šmigoc, 1. c

LJUBEZEN

Jaz vidim tebe
tu zraven sebe.

Ljubezen je krasna izbira,
dva imata se rada,
med njima včasih vlada balada,
ampak to za naju ni ovira.

Jaz sem tu, ti si pred mano,
oba ljubezni napita,
srce kar poskočita.

Ob tebi vse slabe stvari gredo v pozabo ...

Nasmeh prileze mi na obraz,
ko vidim tebe in slišim tvoj glas!

Živa Cenar, 8. b

Ana Jelić, 8. c

TE SANJE

Spoznala sem ga in se takoj zaljubila
v njegove temne oči in temne lase.

Ljubezen me že razočarala je,
a dala sem ji še eno upanje.

Ko on ven povabi me, pred ogledalom
stojim pol ure, da pripravim se.

Naše mesto majhno res je,
ampak ko sem z njim čarobno postane.

Starši moji tega ne vedo,
zato skozi okno tihotapim se.
Vedno ko dobiva se,
mi šopek marjetic in čokolado prinese.

Domov vedno pospremi me
in me v slovo poljubi,
a zbudim se in ugotovim,
da polna luna nosila me je ...

Lana Levanič, 8. a

SANJE V VRTU

Ob hiši vrt –
z luno ves zastrt,
sredi vrta razprt
vseh dobrot obložen prt.

Tam čokolada se topi
in druge stvari ...
... da v mravljah
veselje kipi.

Marjetice cvetě,
skozi okno
omamen vonj gre,
ko luna v ogledalo
gleda se.

Gaia Rhea Majcen, 7. b

V GRAD

Ura kaže čas –
je čas za slovo,
ker mlad deček
zapušča mesto.

Luna skozi okno sije,
bela cesta skozi mesto se vije,
po njej pa hodi pobič mlad,
ki sam odpravlja se v grad.

V gradu je sobica,
v sobici je deklica,
zraven nje je mizica,
na mizi je marjetica.

Marjetico ji je prinesel fant mlad,
ta, ki odpravlja se v grad.
Po pesku zdaj dirja,
da svoji ljubi dar da.

Deklica se v ogledalu gleda,
vsake toliko uro si ogleda,
že nestrpna je in se ji zdi,
da fant predolgo okoli jezdi.

Je mladenič na gred prišel,
čokolado je iz torbe vzel,
podaril jo je deklici,
deklici v sobici.

Zdaj na gradu je veselje,
fant deklico s sabo popelje,
tja v mesto odjezdita,
kjer še danes srečna sta!

Katarina Peranić, 7. d

SPOMINI

V ogledalu zagledam odsev,
ki maha mi v slovo.

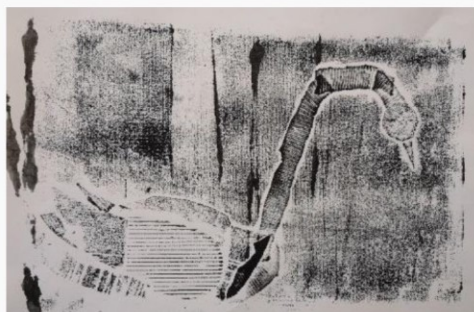
Zvečer jem čokolado in
gledam skozi okno,
v mesto, če te bom
še zadnjič videla.

Zasanjano gledam luno
in obujam vesele spomine.
Ko sva na plaži v pesek
pisala najini imeni.

V kotu sobe zagledam
ovenele marjetice,
čigave marjetice?
Tvoje marjetice.

Ura kaže že pozno,
a ne morem spati,
preveč me je strah,
da bom čez noč pozabila nate.

Alja Veselič, 8. a

Jure Jelen, 4. c

SMEH

Smeh ni greh,
ki nastane ob poteh,
temveč ob srečnih ljudeh
in srečnih stvareh.
Žalost popusti
in smeh se prebudi.
Smeh bi morali imeti vsi,
naj se nikdar ne poslovi,
zato en, dva, tri:
nasmejmo se vsi!

Lemana Polovina, Tiara Ivnik Klemenčič, Lija
Fideršek, Lazar Krstič in Marko Palčič, 7. b

OTROK

Otrok je globok.
Otrok je tata-tata-ta.
Otrok je zakon,
ker hodi v šolo.
Otrok je olala-la.
Otrok je pameten.
Otrok je človek.
Otrok je idealist.
Otrok je izmučen,
ker hodi v šolo.
Zdaj pa doma na kavču uživa.

Mia Potočnik in Sofija Bauman, 6. a

POPOTNIK

Borovcev v New Yorku videl še nisem,
mogoče pa jih našel bom, ko kašno pesmico napišem.
Tukaj pa se pojavi problem,
saj do New Yorka na hitro priti ne vem.
Mogoče pa mi bo vreme kaj dobrega dalo
in mi kakšen tornado poslalo,
da bi me odpihnil v tisto deželo, ne preveč staro.
Če pa ne, rad bi zajahal eno zebro
in pokril jo s plaščem, da je ne bi preveč zeblo.
Tinki in Barakudi moja ideja ni všeč,
a jaz New York obiskal bom, potem pa še ves svet!

Jure Škamlec, 8. c

Enya Tušek, 3. a

UGANKE Z VREMENSKIMI POJAVI

1

Krog vode veselo poteka,
potem pa nekaj pade na tla –
kot opeka.

(toča)

2

Žejni smo vsi.
Upamo,
da konec je bo čez nekaj dni.

(suša)

3

Trava ni več suha,
trava zdaj ven bruha.

(rosa)

4

Vse drugačne so,
vse srečne padajo.

(snežinke)

TAM NEKJE

Tam nekje otroci delajo za hrano,
mi pa zvesto igrice igramo.
Tam nekje jih zebe v stopala,
nas pa ne zanima morala.
Tam nekje bi radi nekaj pili in zaužili,
mi pa bi si ferarija lastili.
Tam nekje od bolečin umirajo,
mi pa za njimi brezbrizno se oziramo.
Tam nekje otroci bi se učili,
nas pa bi pobralo ob misli na dve berili.
Tam nekje jim manjka streha nad glavo,
mi pa živimo v hiši z internetno povezavo.

Svet je vedno bil krut in vedno bo,
to se spremenilo hitro še ne bo!

Taja Gabrovec in Dea Muršič, 8. c

5

Pok,
pok!

Ogenj!
(strela)

6

V morje ulica se spremeni,
ljudi plaši.
(poplava)

7

Sveta več ne bo,
če ne ukrepamo.
(globalno segrevanje)

Nik Bombek, 8. c

EKO MRAVLJICA

Bila je eko mravljica,
veliko smeti je našla.

Odločila se je,
da jih bo v koše odnesla.

Ko delo je opravila,
bila je res ponosna!

Martin Kelc, 5. c

JANEZKOVA ZAMUDA

Janezku se v šolo mudi,
noče, da pouk zamudi.
Ura, zakaj tiktakaš mi?
Meni pa se mudi!

Janezek v šolo pride,
zadaj pa drži si fige ...

Profesor Tine vzame šibo,
Janezku se to ne zdi preveč fino
in raje zbeži kar mimo, na svoj stol,
kjer obsedi kot molj.

Filip Prelog, 3. a

PUJS

Na travniku sem našel pujsa,
aj, aj, aj, ...
Vprašal sem ga,
če mi kaj denarja da.
Odgovoril mi je:
haj, haj, haj, ...
Seveda ti ga dam,
laj, laj, laj, ...

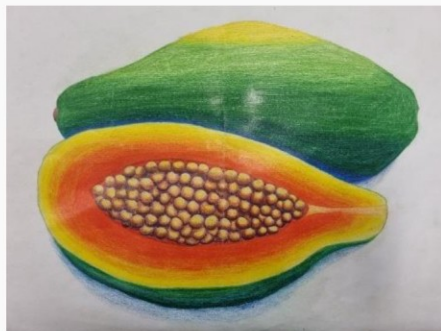
Patrik Lenart, 3. a

MEDO EDO

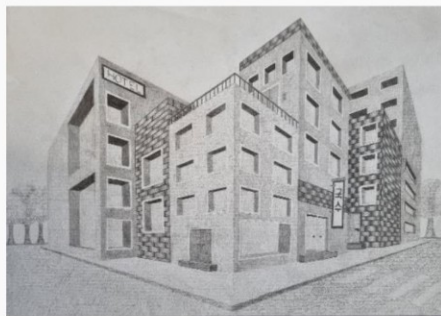
Edo je medo,
ki ima strašen želodec!
Grmi, bobni,
bežimo vsi!
Kaj bo pohrustal –
kosti ali ljudi?

Samo jagode in med,
ker on je sladkosned.

Klara Rosič Jaklin, 3. a

Brina Pišek, 9. c

Maja Prevolšek, 9. b

Teja Stergar, 7. b

SE SPOMNIŠ ...

Se spomniš, kako sva hodila po pesku
in se lovila po mestu?
Se spomniš, kako sva pila tisto čokoladno vino
in bila tako vesela, da je ura kar zdrvela?
Se spomniš, kako svetla je bila luna tistega večera?
Se spomniš tiste slike pred ogledalom
in marjetic v mojih laseh?
Pa solz na mojem obrazu, ko si rekel adijo in me poljubil v slovo?
Ker jaz se ...

Zdaj sama gledam skozi okno,
vidim tisto peščeno plažo
in pijem tisto čokoladno vino –
še vedno mi je najljubše.
Pa to mesto, ki sva ga včasih oboževala.

In ogledalo?
Ni ga več ... prav tako kot tebe.
Ostali so le spomini ...

Zala Kramberger, 9. b

ZJUTRAJ IN ZVEČER

Zjutraj se sonce izza hribov pomika,
ljudje rano v službe hité,
zvečer ogledalo v sobi se svetlika,
kot zvezde na nebu ponoči žaré.

V uri pesek hitro teče,
čokolada v skledi se topi,
veselje izginja,
saj slovo sledi.

Zvečer v daljavo strmim,
v daljavo, kjer reka šumi,
v njej je luna,
ki nad mestom leži.

Maja Prevolšek, 9. b

Daša Zupanič, 1. b

ENA OD POTI

Gledam skozi okno,
a nič ne vidim.
V sobi ogledalo imam
in v njem odsev zaznam.

Obris mesta v daljavi prepoznam,
strah, srh me spreleti,
ko vse to luna razsvetli.

Kaj mi to pove?
Ne razumem.
Kot so pesmi zapletene,
kot marjetica oveni –
nekaj ugotovim.

Življenje je kot čokolada,
včasih grenko, včasih sladko.
Vsak po svoje to prebrodi,
meni pa se en način pravi zdi.

Svet ni lep,
toda če nanj gledaš s svetle plati,
se porazov ne bojiš,
upanja, veselja poln si.

Sicer pa,
smo majhni, nepomembni.
Kot pesek v uri hitro se izteka,
vsi na isti poti smo slovesa.

Klara Meznarič, 9. b

MARJETIČNE RIME

Na travniku vidim marjetico.
V roki imam rdečo redkvico.
Ura kaže mi, da je poldan.
Tebi moja rožo dam.

Skozi okno gleda me.
Jaz ji pokažem marjetice.
V velikem mestu živim.
S tabo se pomirim.

Reče adijo za slovo.
To prizadene me močno.
Grem nazaj v hišo.
Mama vpraša, kam sem »odišo«.

Jure Stojanović, 6. c

CUNAMI

Sem cunami, ki nikogar ne privabi.
Rad z delfini hitim,
da težave povzročim.
Rad Delfinlandijo zalijem,
še kakšno kavo polijem.
Rad hišo podrem še, rožo izpulim,
a najbolje je, ko Limeto in Hanzeka
razburim.

Marina Mohorko Korpar, 6. c

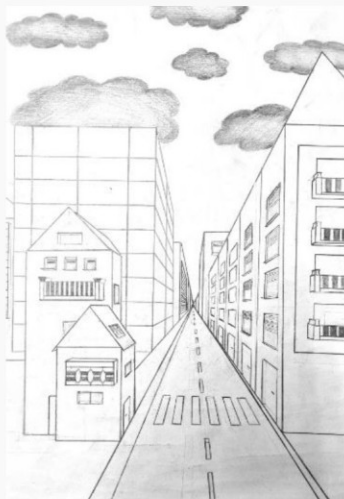
ŠE ENA O MARJETICI

Bela – kot bela čokolada,
je bila rožica Marjetica.
Na okenski polici je cel dan sedela
in čakala, da posije sonce ...

Če se je za čisto kratek čas dolgočasila,
je pogledala skozi okno
in videla vse tiste otroke,
ki so od veselja ustvarjali vragolije.

Ob slovesu popolnega dne,
ko je peščena ura obstala in
je luna prevzela oblast nad nebom,
se je rožica Marjetica odpravila spat.

Tilen Kovačec, 6. c

Hana Kozel, 9. c

MESTO

Žarelo je mesto,
ki je imelo cesto.
Bilo je veselo,
saj to mesto veliko ljudi je imelo.

Luna mesto osvetli.
Ko luna ugasne, vse mirno spi ...

Zjutraj sonce marjetice prebudi,
ptički vzletijo,
en se v okno zaleti.

Žarelo je mesto,
ki imelo je cesto,
a nehalo je žareti –
zdaj mesta več ni.

Jana Ogrizek, 7. d

PLAŽA

Na peščeni plaži je veliko ljudi!
V svetlikajočo se luno gledajo vsi.
Seveda vse se dogaja ponoči,
ko mimo že avto drvi ...

Vozi čez neznano cesto.
Cesta vodi v neznano mesto.
A avto na pol poti do mesta se obrne,
nazaj se na peščeno plažo vrne.

Voznikova na plaži je ostala ura,
ko jo najde, zakriči: »Hura!«
Odpelje voznik se nazaj v mesto –
vedno čez isto cesto ...

Jan Horvat Potrč, 7. d

SONCE

Vsako jutro me zbudi sonce,
ki se v odsevu mojega ogledala
lepo zblešči
in me za trenutek zaslepi.

Nato se prebudim
in se na tla pritrdim.
Hitro pohitim
in zagledam čuden dim.

Dim kadi se iz sosednje hiše!

Iz zanimanja pogledam še više!
Vidim spet sonce,
ki me spomni na ta prelep dan,
uživat grem, kot bi bil kralj.

Odsev lune v ogledalu se odbije,
Skozi okno v sobo sije.
V sobi deklica leži,
kot celo mesto, mirno spi.

Luna v slovo marjetice obsije,
preden ura sedmo odbije.
Iz sanj sladkih kot čokolada,
ljudi prebudi ptičica mala.

Sonce v jutro posije
in veselje se razlije.
Veter listje raznaša naokrog,
kot pesek hitro okrog in okrog.

Katarina Šeruga, 7. d

Do sosednje hiše odhitim
in vidim,
da iz okna kadi se dim.
Ogenj hitro pogasim!

Gospa za nagrado
da mi čokolado
in mi pomaha v slovo.

Nato luna na nebu spet zažari
in vas spet zaspi.

Jaka Ilješ, 7. d

JUTRANJE RIME

Ko ura je še rana
in narava je zaspana,
moje očke so že budne,
moje noge pa še čudne.

Moje okno je odprto,
vidim mesto daleč v stran,
to je to naselje,
ki pričara nam veselje.

Pesek veter nosi,
vse okrog ga »trosi«.
Ogledalo je sijaj,
ki ga luna vidi v: onkraj ...

Julija Bočkaj, 7. d

KJE JE SONCE?

Luna sveti
zunaj v temi,
ura tik-taka,
kot v neznano.

Mesto je tiho
in čaka na sonce.

Sonca že dolgo ni,
čakamo in čakamo ...

Marjetice na oknu
čakajo na sonce,
da razcvetele bi se lahko
v vsej lepoti.

Tija Erbus, 7. a

Matija Hajdinjak, 7. a

VESELJE IN STARANJE OGLEDALA

Vsako ogledalo je drugačno.
V nekaterih smo suhi,
v nekaterih debelušni.
Ampak v navadnem ogledalu
smo to, kar smo
in moramo nekaterim
stvarem pomahati v slovo.

Kot na primer čokoladi,
ki v ustih
samo razvado pusti.

Če se preveč razvajaš,
lahko zdravemu življenju nagajaš
in ogledalo staraš.

Veselje v majhnih stvareh
lahko nekoga spravi v smeh,
marjetica obraz poboža
kot meh.

Vsak človek veselje najde
v drugih stvareh,
pa naj bo roža ali čokolada,
je muka prava
odreči se stvarem.

Ema Kramberger, 7. a

O, KAKO JE LEPO!

KO SE ZBUDIŠ,
ZAČUTIŠ VELIKO VESELJA.
TAKOJ POGLEDAŠ NA URO
IN, GLEJ, ŽE JE DEVET!

LUNA ŽE ZDAVNAJ
V SLOVO JE ŠLA,
KO ŠE SPAL SI TI LEPO.

V OGLEDALO SE POGLEDAŠ
IN REČEŠ SI,
DA SI LEP KOT MARJETICA.

POLETNO SLOVO

Mesec tvori žar v tvojih očeh,
kakor v poletnih nočeh,
ko prvič videl sem te.

Odsev tebe v ogledalu
spominja me na slovo ...
Oh, kako bo težko!

Aneja Strelec, 7. a

RADOVEDNOST

Radovednost ni lepa čednost,
a če je ne bi bilo,
bi vse brezveze bilo,
saj takšni smo.

Vsak radoveden vsaj malo je,
četudi priznati tega noče.
Če tudi ti radoveden si,
si le takšen kot drugi vsi.

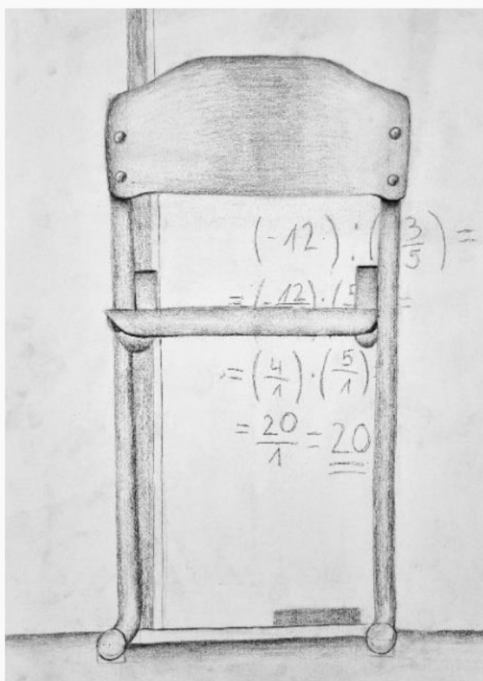
Radovednost kar zanimiva je,
a lahko hitro izda te,
zato le pazi se!

Nina Pulko in Živa Frčec, 8. b

ODPRAVIŠ SE NA PLAŽO,
POLEG MESTA,
KJER JE VELIKO PESKA.
ZAŽELIŠ SI VELIKO ČOKOLADO,
A HITRO STOPILA SE TI BO.

NATO SONCE SE SKRIJE
IN LUNA PRISPE ...
NEKAJ ČASA GLEDAŠ V NEBO
IN SI REČEŠ: O, KAKO JE LEPO!

Dino Planec, 7. a

Maša Šalamun, 8. b

NOČNO NEBO

Ura je že pozna,
ampak sploh ni grozna.
V mestu je tišina,
jaz pa še ne spim,
zraven okna sedim.

Vesel sem – zelo!
Ker je mirno ...
Gledam v nočno nebo,
luna je lepa – zelo!

Poleg nje so njene prijateljice zvezdice,
kot so na trati marjetice.
Jim pomaham v slovo
in grem v lepo posteljo.

Vladyslav Tatarchuk, 7. a

Brina Štefančič, 9. a

Brina Štefančič, 9. a

Če pri pouku pogledaš na uro,
se ta spremeni v pesek.
In če se dotakneš marjetice,
se ta spremeni v čokolado.

Zvečer,
kjer v mestu sije luna,
se veselje spremeni
v slovo ...

Tara Ašenbrener, 7. a

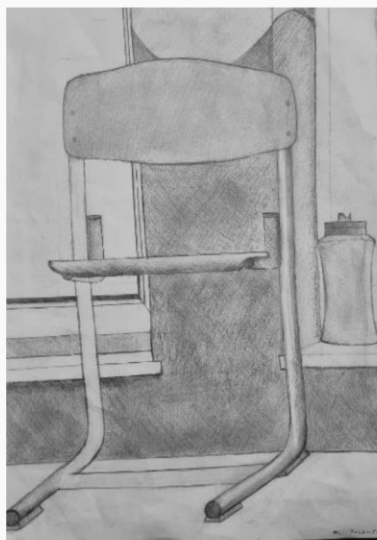

Gaia Majcen, 7. b

NAŠ RAZRED 4. B

Vsak dan v šolo se mudi,
v naš razred, ki na sredi hodnika je,
in v njem vedno živahno je.
Pri delu si pomagamo, saj pravi prijatelji smo.
Tudi učiteljica nas bodri in nam govori:
»Ne obupaj, potrudi se in vse bo šlo ...«
Med odmori se veselimo, včasih tudi malo norimo.
V zvezke pišemo, beremo, računamo,
napačne besede pa hitro poradiramo.
4. b najboljši je, učenci znamo skoraj vse!
Vseh 26 pridno se uči,
učiteljica Anica pa skrbi,
da vseh 26 petico dobi.

Iza Kores in Vita Perić, 4. b

Eli Polanec, 8. a

ŠOLSKA

Od osmih do ene,
od osmih do ene,
v oči zelena se mi
tabla zlije.
Smeh in veselje,
od osmih do ene,
spoštovanje in strah,
od osmih do ene.
Hitro minevajo meseci zadnji,
ko zadnjič od osme do ene
skupaj v šolo bomo prišli.
Od osmih do ene,
z nami učitelji so bili,
za kar iskreno
hvaležni smo jim mi.

Eva Paternost in Tiara Prosenjak, 9. c

ZVEZDA

Zvezda
sije na nebu
kot ostro kolo,
ki je oddaljeno od zemlje zelo.
Zvezda ponoči osvetljuje nebo
in nas varuje tako,
da sveti, kadar zunaj
je zelo temno.

Andraž Petrovič, 9. c

POMISLI!

Poglej skozi okno!
Oglej si marjetice!
In se spomni na ogledalo,
v katerem svetiš se ...

Pomisli na čokolado,
ki prinaša veselje!
In na kolesarja,
ki se počasi pelje!

Pomisli na mesto,
v katerem se kruh peče!
In na uro,
ki ji počasi čas teče ...

Alexander G. Krause, 7. b

Nely Kokot, 8. a

ČAS

Čas je glas,
ki govori,
da se mudi.

Na svetu ga več ni,
saj vsem se mudi.
Vsak naj se z njim pogovori,
da ga ne izgubi.

Čas je neizbežen
in ni nežen,
zato moraš zanj biti hvaležen.

Čas je zlata stvar,
ki daje svetu čar,
zato naj ti bo mar
in ne spusti ga, nikar.

Luka Kramperšek, Anej Zemljič, Hana Čeh in Tjaša
Kostanjevec, 7. c

MIR

Mir je sladek
kot krompir.
Mir je vedno boljši
kot šolski nemir.

Ko zlato sonce posije,
se mir razkrije.
Ko dež se ulije,
mir se razkrije.

Ko roža oveni,
se srce od žalosti topi.
Mir se umiri,
ko čokolado dobi.

Minea Jazbec, Lara Ferčec, Tai Repič in Anže
Vojsk, 7. c

SONG O BOLEZNI

Kako je bedna
ta bolezen,
ko jo dobiš,
si lahko jezen.
Ampak jeza nič ne pomaga,
saj je bolezen prava zgaga.
Hodi naokrog
in se prime vseh otrok.
Ko zbolíš,
se je dolgo ne znebiš.
Zdravniki zdravila delijo,
da ljudje hitro ozdravijo.
Ko se to zgodi,
se lahko spet
normalno živi.

Kaja Marinič, Maruša Frank, Sara Horvat, Jin
Qihan in Jakob Črnjavič, 7. c

OGLEDALO V DALJAVI

(šaljive rime)

V daljavi se zblešči,
otrok se veseli,
sosed se odseli
in nato se poslovli.

Hčerka dobi nov balon,
oče igra na bariton,
na vrtu raste buča
in za kosilo bo cvetača.

Igram na saksofon,
sestra gleda telefon,
moj brat je bil šampion,
v shrambi ni več limon.

Uroš Ciglar, 9. b

Imam 345 prijateljev,
mi piše na ekranu,
ampak noben mi ne ponudi roke,
ko jo potrebujem.
Noben ne joče, ko jočem,
noben se ne smeje, ko se smejem,
noben me ne čaka, da pridem
in nihče me ne posluša, ko govorim,
niti če kričim in jočem ...

Od torte prijateljstva, razrezane na 345
kosov,
le en kos ...
Pogosto pozabim, da je z menoj ta,
ki je spekel torto le za naju.

Lorelai Fras, 8. a

Nika Grm, 1. b

TRAVNIK

Na travniku so rožice,
prelepe sem mi zdijo,
obiskujejo jih živalice,
za njih lepo skrbijo.

Pozimi tale travnik
rad odide spat,
živalice zaspijo,
zbudi jih le pomlad.

Alina Kuserbanj, 3. b

SUPER ZELENGO

KOT STRELA Z ZRAKA PRIFRČI,
SAJ VEČJE TRME NI,
MAMA JE PAČ MIILA,
OČE PA STRUPEN!
TO POVEM VAM RESNO,
NAJ SE SLIŠI TJA V VAS,
ČEZ HRIBE, SKOZI MESTO,
NAJ SE SLIŠI VSE TO SMEŠNO.
BRATU OMIKRON JE IME,
ZAROČENKI PA ZNANI KORONA JE IME,
STRICU STAREMU MATICU,
LETA SKORAJ ŽE LETE,
TETI DELTI , DELTIN – NJEN SIN ŽE ŽIVCE JE.
SOSEDI RAZKUŽILO JE IME, DA RAZLIKA SE ŠE VE ...
NEKAJ KAPLJIC RAZKUŽILA, DAJ NA SVOJE ROKE,
POTEM BODO ŽE VSI ODŠLI,
DA TI ENKRAT REŠEN BOŠ.
A LE KDO VE, ČE ŠE SUPER ZELENGO PO SVETU SPLOH FRČI?
TO SO BILI BACILOVI.
ADIJO, MENI ŽE TESTIRAT SE MUDI!

Nik Hameršak, 3. b

ŠOPEK ZVONČKOV

Ker je bil lep sončen dan,
smo se odpeljali k babici.
Pri babici smo šli v gozd
in videli zvončkov milijon.
Zvončki so bili v listju,
pajki pa pod listjem skriti.
Šopek zvončkov sem nabral,
in se hitro iz gozda pobral!

Vito Kramberger, 3. b

Stela Novak, 4. c

Tibor Žnidarič, 4. b

MLEKO

Država je kot veliko mesto,
kjer imajo radi cesto.
Tam se vozijo avtomobili,
ki bi radi kam zavili.
Radi bi zavili desno,
saj je stanje zelo resno.
Goriva še je malo,
zato so uporabili travo.

Ko zmanjkalo je trave,
so rekli, kaj pa krave.
Ko krava jim je dala mleko,
so tega uporabili še za peko.

Matija Majcenovič, 3. b

HUDA PESEM

Čakaj, le čakaj, ti, mali Matiček!
Čakaj, le čakaj, ti, mali hudiček!

Cvetka, Cvetka, Cvetka Marjetka,
jutri bo prišla domov kot baletka.

Zato le čakaj, le čakaj, Matiček,
ko pride ta Cvetka, ne boš več hudiček!

Manca Voglar, 3. b

KO BI LE

Ko bi le vedela,
kako napisati dolgo pesem,
bi pisala o tem,
kako svet lahko je resen.
Ko bi le vedela,
kako svet lahko je resen,
bi takoj o tem
napisala dolgo pesem.

Iza Jurgec Bauman, 9. a

Živa Cenar, 8. b

Eli Polanec, 8. a

Ne morem zaupati,
če z mano se smeješ,
naslednjo sekundo pa laži o meni seješ.
Ne morem te marati,
ko stran me odbiješ,
vzameš si žebelj in v srce ga zabiješ.
Čeprav bi te rada,
te izbrisati ne morem,
a s tabo ne znam več, ne vidim, ne
zmorem ...

Brina Štefančič, 9. a

V prazni sobi sedim
in ne vem, kaj naj naredim.

Misli hitijo v vse smeri,
ne morem jih ustaviti.

Ko se v daljavi luč zasveti,
ideja se na možgane obesi,
lahko rešim svoj pust pogled
in odplavam v širni svet.

Maruša Šeruga, 9. a

NARAVA

Narava je kot druga
mama.

Narava nas oskrbuje,
nam smer nakazuje,
včasih pa tudi
kaznuje.

Z njo grdo ravnamo,
čeprav pomagati ne znamo.
Problemov je vedno več,
svet razpada,
ne bo ga več.

PTIČ V SNEGU

Ptičje petje me prebuja,
v novoletni dan me zbuja.
Zunaj sneg je beli naletel
in ptič je skrivnostno odletel.

Tim Hazemali, 9. a

MARJETICA

Iz zemlje je pokukala majhna marjetica,
marjetica, marjetica,
kako lepo cvetiš!
Da sonce bi pozdravila,
si se nadišavila,
marjetica, marjetica,
kako lepo dišiš!

Lucija Kristovič, 9. a

Poskušajmo pomagati,
in vse slabo
premagati.
Končajmo nemire
In skupaj podrimo
ovire.

Zbudi se, ker čas še je!

Zoja Filip, 9. a

LUNA

Ob večerni uri gledam skozi okno,
ko luna sije,
takrat čokolada mi najbolj prija
in od veselja mi srce bije.

Zato v času lune ob
oknu slonim
in čakam, da zaspim,
ter v sanje se zapodim.

Ko zjutraj se zbudim,
se prvo v ogledalo zapodim.
Pogledam skozi okno
in slišim ptičje petje.

Nik Pihler, 8. c

Staš Ficko, 1. b

DAN

Mesto je mirno, tiho, vse že spi ...
Polna luna razsvetljuje temno noč,
ura odbila je polnoč,
dan je že zdavnaj vzel slovo.

Rojeva se nov dan.

Poln pričakovanj, upanja, veselja ...
Dan zazre se v ogledalo in ugotovi,
da zares je lep in čudovito poln življenja.

Preko neba, med puhaste oblačke,
ki so z zlatim soncem obsijani,
preko zelenih krošenj, kjer prepevajo ptički
svoje čarobne pesmi,
preko travnikov, kjer rastejo čudovite marjetice,
ki se lahko pozibavajo v rahlem vetru,
preko potk, ki so posute z belim peskom –
vse je tako lepo, čudovito, čarobno in sladko ...
Kot čokolada!

Sandi Franc, 9. a

Elena Plavič, 3. b

NOČNI POLET

Pozna je ura,
skoraj devet,
zaradi čarobnega peska
začel sem letet'.

Dvignil sem se nad mesto,
zelo sem vesel
in mislim,
da bom kar luno ujel.

Mesto z lučmi me je obsijalo
in jezero pod mano je kot ogledalo.
V njem vidim svoj odsev,
Iz daljave sliši se moj odmev.

Ko zbudim se sredi noči
v svoji postelji,
skozi okno pogledam,
da sem sanjal, se zavedam.

Filip Notesberg, 6. b

BOLNIŠNICA

Bolnišnica je kakor dom
tistim, ki imajo zlom.
Kot pesek tvoja ta je kost,
saj si skočil kar čez most.

Skozi okno gledaš cesto,
ki vodi v tvoje mesto.
Staršem si podal slovo,
saj greš na operacijo.

Čokolado ti dobiš
in do ušes se nasmejiš.
Ko ura odbije polnoč,
so tvoje misli že daleč proč.

Bastain Kuserbanj, 6. b

POLNA LUNA

Danes je polna luna bila
in vse narobe mi je šlo:
ko sem se pogledal
v ogledalo, je kar počilo.
Pogledal sem skozi
okno in zadela me je
strela z jasnega neba.
Ko prijel sem čokolado,
spremenila se je v pesek,
da povrh vsega še
lačen sem ostal.

Komaj sem čakal,
da konec bo tega,
da polna luna
vzame slovo.

Iva Vukovič, 6. b

Lana Perić, 1. b
Daša Zupanič, 1. b
Ema Jabločnik, 1. b

LUNA

Skozi okno svetla luna sije,
na mizi pečena ura
čas odbija.
Pesek v uri teče, luni nič ne reče.
Luna rada bi hitela,
v ogledalu svoj odsev imela.
Čas luni se ne da,
peska ukrotiti se ne da.
Zato luna je dojela,
da slovesa prej ne bo prejela.
Še naprej bo skozi okno sijala,
odsev svoj v ogledalu iskala.

Alina Kirbiš, 6. b

Filip Lazar, 4. c

PRIJATELJ

Moj prijatelj Anej
je vedno vesel,
rad se igra,
tekmovanja rad ima.
V sredinski klopi sedi
in se rad uči.
Najraje matematiko ima
in s števili res zna.
Rad se lovi,
se za sošolci podi,
tudi skriva se tako,
kot da ga v šoli ne bi bilo.
Ko prosti čas ima,
Brawl stars igra in
super se ima.

Gašper Ilešič, 4. a

Skozi okno gledam,
marjetica na travi cveti,
iz pečice čokoladna torta diši.

Pred ogledalom stojim
in se veselim,
saj na prijateljev rojstni dan v mesto hitim.

Ko se smejim,
pogledam na uro
in se hitro poslovim.

Ura že skoraj polnoč je,
pogledam v nebo
in vidim, da luna osvetljuje že vse.

Rok Polanec, 6. b

MOJ PRIJATELJ TILEN

Moj prijatelj je **Tilen**,
v zadnji klopi sedi
in se zelo dobro uči.
Čeprav je v njegovem imenu beseda **LEN**,
to za njega ne velja,
saj marsikaj postoriti zna.
Mami in očetu pomaga,
v šoli velikokrat omaro zлага.
Za svojo torbo skrbi,
zato v njej nikoli ni smeti.
Nogomet pridno trenira,
nikoli treninga ne zamudi
in nasprotniku s preigravanjem
povzroča skrbi.
On res pravi prijatelj je,
saj nad mano ne pritožuje se.
Če mu kaj všeč ni,
to pove tako, da ne boli.

Tevž Smolinger, 4. a

PERO NA DREVESU

Nekega dne
je na veliko drevo
padlo pero.

Na drevesu
je sedel majhen ptiček,
ki je nosil prtiček.

Ker je bil lep sončen dan,
takšen kot iz sanj,
odpravila sem se,
splezala na drevo
in pobrala prelepo pero.

Stela Novak, 4. c

Luka Tobias, 3. b

SPREHODI

Joj! Ne že spet!
Nočem ven.
Spet hočeš na sprehod.
NE, TOKRAT BO POHOD.
Rada bi doma ostala!
NE, NEŽKA, SAJ SI ŠE PREMALA.
Rajši bi doma ostala
in se s punčkami igrala.
To je moja hiša in tu bom ostala!
DAJ NEŽKA, SAJ ZABAVNO BO.
NA POHOD GREŠ IN TO JE TO!

Maša Sarkičević, 4. c

VESELE BESEDE

Ko roža prijaznosti zacveti,
lepota v dobroto se spremeni.
Takrat ljubezen v srce pride,
skromnost v spoštovanje zaide.
Priateljstvo se razveseli,
lepa beseda se srečna prebudi.
Vesele besede so se posladkale,
se pozabavale in se končale.

Lara Štih, 4. c

Ko pogledam v ogledalo,
se mi zasvetijo oči,
od lune, ki sije na mojo glavo.
Ko zapiha veter,
se pesek dvigne v zrak,
zaprem oči in odhitim v stran.
Na travnik,
kjer je marjetica doma,
utrgam en cvet in odhitim v moj svet.
Doma je veselje in slava,
ko je na mizi čokolada,
spet se mi zasvetijo oči in
že je več ni.

Lora Pisar, 5. a

O SLOVESU

Pesek, čokolada, zaljubljena sva, mlada.
Ura je za slovo, podarim ti marjetico.
Ti si tu, jaz sem tam, s tabo hočem iti nekam.
Tam je mesto, tu je luna, kjer sem jaz, te čaka burja.
Zmešnjava bo, ko izvedela boš to:
»Zaljubljen sem, a ne morem biti s tabo,
saj dvakrat sem imel že dramo.«

Zoja Vajda, 5. a

Tjaša Kostanjevec, 7. c

Eva Vidovič, 3. b

Visoko na nebu sonce se smeje,
s svojimi žarki Zemljo nam greje.

Marjetica bela na polju se maje,
lep pogled skozi okno nam daje.

V temni noči luna zasije,
nas pa v globoki spanec zavije.

Ura nam vedno čas pravi kaže
in nikoli se ne zlaže.

Čokolada je slastna,
za vse nas sladka,
v naših ustih hitro se stopi
in z njo umažemo se vsi.

Selina Breznik, 5. a

SLOVO

Stojim in gledam.
Odhajam, a sem še vedno tu.

Mesto se svetlika zaradi lune.
Peščena ura se obrača.

Okno zaprem.
In se obrnem.

Slovo je najtežje.
Ko veš, da je resnično.

Mesto se neha svetlikati.
Ura obmiruje.

Stojim in gledam.
Odhajam, a zdaj zares.

Sara Stojanović, 9. b

ČISTI SVET

Varujmo in ne onesnažujmo
morij in oceanov,
saj to je dom različnim bitjem!

Oceani in morja
postanejo naj modra,
barva njihova
naj se spet pojavi!

Obale in otoki
nekoč so bili zeleni,
a danes vedno bolj
so sivi ...

Ivo Kancler, 5. a

LENOBA

Lenoba naju je dobila,
zato je najino ustvarjalnost ubila.

Matic Peternejl in Matic Kirbiš, 8. b

Jaka Medik, 7. c

... IN V BARVITIH POKRAJINAH PRIPOVEDI

RADA IMAM ATLETIKO

Ime mi je Zoja. Hodim k atletiki. Moji učiteljici je ime Barbara. Delamo različne vaje: grabljanje, striženje, skačemo čez lužo, čez nizke in visoke ovire, štartamo z različnih položajev. Treninge imamo v športni dvorani Mladika. Tam sem tudi spoznala nove prijateljice: Evo, Zojo in Emo.

Zoja Govedič, 2. c

MOJE ŽIVALI

Jaz sem Alisa in doma imam osem živali. Imamo tri zajčke, dve kozi in enega kužka. Zajčki so v zajčniku, koze so v posebni uti. Zraven koz so tudi muce. Naš kuža je z nami v hiši. Vsak dan skrbim za živali. Jih hranim in spustim ven. S kužkom gremo vsak dan na sprehod.

Alisa Horvat, 2. c

HODIM V GLASBENO ŠOLO

Moje ime je Zala in hodim v glasbeno šolo. Zelo rada poslušam glasbo. Odločila sem se, da bom igrala flavto. Moji učiteljici je ime Sara. Rada vadam. Vadim vsak dan v popoldanskem času. Večkrat sem že nastopala v glasbeni šoli. Prav tako s flavto nastopam na šolskih prireditvah.

Zala Pelc, 2. c

ČISTI OCEANI IN LEP PLANET

Naš svet naj bo prelep. Ne onesnažujmo ga, le očiščujmo. Ne mečimo smeti v naravo in oceane, ker smeti škodujejo naravi, živalim in nam, ljudem. Če greš taborit v naravo, ne puščaj smeti za sabo, daj jih v nahrbtnik in jih doma odvrzi v smetnjak. Če greš zjutraj v šolo, ne pojdi z avtom, pojdi raje peš ali s kolesom. Ne meči smeti v oceane in reke, ker potem se lahko živali ujamejo v smeti. Varujmo naravo, da bomo še dolgo živeli. Ne meči smeti v reko, ker je tudi to naša pitna voda. Ne trgajte rož, ne posekajte dreves, ker nam te čistijo zrak. Odpadke ločujmo, odlagajmo v smetnjake in ne v naravo!

Julija in Žana Žaberl, 4. b

ČE DEDEK NE ZNA ZALITI ROŽ

Dedek je polnil zalivalko z vodo. K njemu je prišla vnukinja in ga vprašala, kaj bo naredil z zalivalko, polno vode. Odgovoril ji je, da bo zalil rože. Vnukinja se je začudila, saj to vedno počne babica. Dedek je videl, da je vnukinja zaskrbljena in ji je razložil, da tudi on zna zaliti rože in da

je pravi profesionallec v tem. Povedal ji je, da se do sedaj ni vmešaval v babičino delo in da je zdaj čas, da pokaže, kaj zna.

Vnukinja je preverila, če res obvlada to delo. Vprašala ga je, s kakšno vodo mora zaliti kaktus. Dedek ji je rekel, če misli vodo z okusom ali vodo z mehurčki. Vnukinja je takoj posumila, da dedek nima pojma, o čem govori.

Še enkrat ga je vprašala, ali bo kaktuse zalil z ledeno ali toplejšo vodo. Dedek ji je ponosno odgovoril, da jih bo zalil z zelo mrzlo vodo, saj ve, da kaktusi rastejo na Antarktiki.

Ojoj, se je začudila vnukinja in mu razložila, da kaktusi rastejo v puščavi in za zalivanje potrebujejo toplejšo vodo.

Ker je bila zunaj suša, je bilo potrebno zaliti tudi travo ob vhodu v hišo. Vnukinja je šla zaslišat dedka, s kakšno vodo bo zalil travo. Rekel ji je, da s slano, ker je ta trava enaka kot morska trava in potrebuje slano vodo.

O, neeee!

Spet mu je morala obrazložiti stvari. Nazadnje je ostala še planika. Ker je dedek vedel, da raste v planinah, kjer je zelo mrzlo, je rekel, da jo bo zalil z zelo mrzlo vodo.

Saj ni reees!

Vnukinja se je prijela za glavo in odšla po babico. Babici je povedala o dedkovem »profesionalnem« zalivanju rož. Babica se je čudila, kako je dedek vse pomešal in rekla, da bo raje sama zalivala rože. Če je kdaj ne bo, bo delo prepustila vnukinji.

Dedek je bil nad tem predlogom navdušen in bo raje v miru reševal križanke.

Leja Rubnik, 4. a

V STARI HIŠI

(nadaljevanje zgodbe)

Tedaj pa je ...

ponovno zaropotalo. Videla sta senco, ki se jima je približevala. Nik in Petra sta od strahu otrpnila, mislila sta da bosta umrla. Iz sobe je prišla ljubka potepuška muca. Muca se je oblizovala, ker je bila lačna. Nik in Petra sta šla po hrano in jo dala muc. Nik in Petra sta muc dala ime Pika. Vedno, ko gresta Nik in Petra k stari hiši, nahranita Piko.

Emma Burjan, 3. c

ČE BABICA NE ZNA KUHATI

Ravno sem se igral s kockami, ki sem jih dobil od tete Jeny, ki živi v New Yorku, ko sem zaslišal klic iz kuhinje.

Joj, ta babica še vedno ne zna kuhati!

Leno sem odstopical v kuhinjo in jo vprašal, zakaj tako kriči. Niti vprašati mi je ne bi bilo potrebno, saj sem takoj zavohal, da je prismodila rižoto z graham.

Joj, babi! Tako ne bo šlo več naprej!

Razložil sem ji, zakaj se mora nujno naučiti kuhati. Ona me je gledala z radovednimi očmi in me vprašala, kdo jo bo to naučil. Nekaj časa sem tuhtal in prišel na odlično idejo. Rekel sem ji, naj sede za računalnik in vtipka naslov, ki sem ji ga narekoval. Babica je skrbno sledila mojim navodilom, dokler nisva prišla do strani, ki je obetala. Kuharska navodila za začetnike, Kuhanje kar tako, Kuharski tečaji ... klik, in slike na računalniku že ni bilo.

Prišlo je do internetne napake. *Povezava ni vzpostavljena*, je pisalo. Kaj pa zdaj? Z babico sva se spakirala v avto in se odpeljala do bližnje knjižnice. Po pregledu polic, sva imela kar težave. Babi je iskala pod črko k: kurilno olje, kiparstvo, klobase, kmetija, keramičarstvo, kuhanje ...

Našla sva jo! Krasno, debelo kuharsko knjigo! Hitro sem šel k polici pod črko r in iskal še kuharske recepte. Ves natovorjen sem odšel h knjižničarki in ji predal zalogo knjig. Z vsemi knjigami sva se odpeljala domov in izbrala začetni kuharski tečaj. Prva jed, ki sva jo izbrala, je bila goveja juha s korenjem in rezanci.

»Ravno primerno za nedeljsko kosilo,« je bila navdušena babi.

Šla sva v nakup. Kupila sva kos govedine, korenje, začimbe, rezance in jušno osnovo.

Komaj sva čakala, da prideva domov in sva začela s kuhanjem. Babica je pripravila vodo in v njo dala govedino in začimbe. Nato je juho pustila na štedilniku. Medtem sem moral nujno na stranišče, in ko pridem nazaj, babice ni bilo za štedilnikom. Bila je pred televizorjem. In kaj je bilo z juho? Ni je bilo več! Voda je tekla preko lonca, vse se je že žgalo. Babi je ob mojem klicu hitro pridvela v kuhinjo in rekla: »Marička!«

Juhi ni bilo več rešitve.

Začela sva z receptom številka dve. Pred pričetkom sem zaklenil vrata kuhinje, da babi ne bi zbežala k svoji najljubši nadaljevalki. Sledil je recept za mesne kroglice. Babici sem narekoval postopek priprave. Vse je naredila tako kot treba, le kroglice niso bile podobne kroglicam, ampak kvadratom, elipsam, packariji. Obupal sem.

Greva k receptu številka tri. Testenine s smetanovo omako. Že kuhanje testenin je bil za njo podvig, kaj šele omaka. Pomislil sem, da mogoče nisem dober učitelj in moja učenka babica ne

razume mojih navodil. Zato sem kuhanje goveje juhe preveril z dedkom. Enake sestavine, enaka navodila in dedek je pripravil odlično govejo juho.

Torej sem bil dober učitelj. Kaj naj zdaj? Kako naj pomagava babici?

Z dedkom sva se odločila, da ji plačava kuharski tečaj pri znanem kuharju Binetu.

Res se ga je udeležila, a Bine nama je po dveh tednih pisal, da vsi ljudje niso rojeni za kuhanje. In kaj nama je zdaj preostalo? Še vedno iščeva novo aktivnost za babico. Mogoče kvačkanje, šivanje gobelinov, delo na vrtu, zalivanje rož ali ...

Rok Bombek, 4. a

PRAVLJICA O TREH SESTRICAH

Nekoč so živele tri sestre, ki so bile zelo revne. Živele so v leseni koči na hribu. Njihovi starši so že zdavnaj umrli zaradi pomanjkanja hrane in vode.

Nekega dne, ko je najmlajša sestra pobirala les v gozdu, je zagledala staro kočijo, ki se je ponesreči zvrnila v jarek. Deklica je takoj šla v kočjo in povedala sestrama, kaj je videla.

Tako so se odločile, da bodo šle iskat po svetu srečo. Popravile so kočijo, niso pa imele konjev. Nenadoma so v kočiji zagledale prstan.

To ni bil navaden prstan. Bil je čaroben. Tako so si deklice zaželele konje, ki bi poganjali kočijo in nenadoma se je prikazalo pet vrancev, ki so jih takoj vpregle.

Pot, po kateri so se peljale, je najprej vodila skozi gozd. V gozdu so na poti zagledale sedem palčkov. Prosile so jih, če bi šli zraven njih in poganjali konje naprej. Ti so privolili in šli z njimi. Ko so pripeljali iz gozda, so naenkrat zagledali ogromen grad.

Ker je bil že mrak, so se odločili, da bodo tam prenočili. V gradu je živel princ. Lepo so jih sprejeli. Zaradi tega, ker je bilo na gradu odlično in prijetno, so se vsi odločili, da bodo tam ostali. Palčki so postali dvorni norčki, sestre pa so bile odlične kuharice. Vsi skupaj so postali dobri prijatelji.

Tako so srečno živeli do konca svojih dni.

Aurelija Šeruga, 5. b

KAPLJICA VODE

Vse se je začelo v oblaku, kjer se je nabralo ogromno kapljic vode. S kapljicami smo plesale, pele naše najljubše pesmi, se igrale in zabavale. Kmalu je oblak postal pretežak, saj nas je bilo zelo veliko.

Zapihal je močan veter in naš oblak je odneslo v Francijo, v mesto Pariz. Kar naenkrat je oblak počil in vse kapljice smo začele padati proti tlam. Jaz sem padla na Eifflov stolp skupaj z ostalimi

kapljicami. Med njimi je bila tudi kapljica Eva, s katero sva se na oblaku imeli zelo dobro. Po ogrodju stolpa sva spolzeli na tla. Po hrupnih pariških ulicah sva se sprehajali in občudovali krasne izložbe.

Ustavili sva se v kavarni, kjer sva pojedli slasten francoski rogljiček, ki je bil polnjen z okusno marelično marmelado in spili vročo belo čokolado z mehкими penicami.

Pot sva nadaljevali proti ulici, kjer je bilo vse polno trgovin z oblačili in s čevlji. Ko sva vstopili v prvo trgovino, sva srečali Tajo in Laro, ki sta že imeli polni nakupovalni košari oblačil. Tudi midve z Evo sva hitro napolnili vsaka svojo košaro. Vse skupaj smo šle naprej po ulici, kjer je zelo dišalo. Prispele smo do znamenite parfumerije, kjer so prodajali najboljše francoske parfume. Ko smo kupile vse, kar smo si želele, smo sedle na teraso čudovite kavarne in spile sadni čaj.

Zaklepetale smo se in začel je padati mrak.

Na vso moč smo tekle proti letališču. Na srečo smo prišle še pravi čas, saj je letalo imelo zamudo. Vkrcale smo se in poletele nazaj v oblake. Tam smo se z drugimi kapljicami pogovarjale, kaj vse smo doživele. Z mojimi kapljicami pa smo naredile načrt, kam gremo naslednjič.

Tiara Črešnik, 5. b

MUHICA POTEPUHICA

Bila je muhica Potepuhica. Odločila se je, da hoče videti svet, zato se je odpravila na pot. Ko je povedala materi, je bila mati zelo začudena. Mati ji je povedala, da je celi svet v smeteh in da iščejo junaka, ki bo to stvar rešil. Muhici Potepuhici se je takoj posvetilo in si je rekla, da bo ona tista junakinja.

Muhica se je odpravila v svet. Zraven je vzela vrečko za smeti, rokavice, hrano in vodo. Da bi postala junakinja, se je trudila kar tri leta. Nato je malo obupala, a si je rekla, da še to ne more biti konec. Zato se je trudila še kar naprej, naslednjih 5 let, in spet obupala. Ampak si je spet rekla, da če je lahko čistila kar osem let, pa bo še enkrat toliko.

In končno ji je uspelo! Naslednji teden so muhici v čast postavili kip, na katerem je pisalo: EKO JUNAKINJA. Pri tem sta muhica in njena mama potočili solze. Solze sreče in ponosa.

Bor Brlek, 5. c

IZGINILA JE REDOVALNICA

Deževen dan je bil in v Janovi šoli so pisali test iz slovenščine. Jan je sicer priden učenec, ampak za znanje slovenščine se ni potrudil. Misli je da slovenščino obvlada. Ko je učiteljica razdelila teste, ga je pogledal in se začudil. O veliki začetnici ni imel pojma, o državnem jeziku pa še manj!

Malo ga je zaskrbelo. Ko je Jan končal s pisanjem, je test nekoliko prestrašeno predal učiteljici.

Ocenjene teste so dobili nazaj šele čez en teden. Učiteljica je izgovorila imena učencev, nad katerimi je bila zelo razočarana, kako so pisali: Janez: dve, Maja: ena in Marko: dve. Učiteljica je skoraj pozabila na Jana, ampak ni. Jan je dobil dve. In to pri slovenščini! Saj je vendar mislil, da jo obvlada!

Mama se je na Jana zelo razjezila. Mislila je, da se je Jan učil, a je igral računalniške igrice. Jan je na vsak način želel popraviti oceno. Učiteljica ni dovolila. Tisti večer je bil čas, da gre Jan v posteljo. Premišljeval je in se spomnil, da bi lahko ukradel redovalnico. To je naslednji dan tudi storil. Ko je učiteljica hotela vpisati ocene, je opazila, da redovalnica manjka. Najprej je vprašala gospo ravnateljico in vse druge uslužbenke.

Nihče je ni nikjer videl. Potem je vprašala še celoten razred. Povprašala je tudi svoje znance in starše otrok. Bila je obupana. Nihče je ni videl, razen Janova mami ni bila povsem prepričana. Prebrskala je njegovo sobo. Našla jo je! Jan je trdil, da je nima. A mama je dobro vedela, da jo ima. Povedala je učiteljici in ji izročila šolsko redovalnico. Učiteljica je Jana mirno poklicala na pogovor. Jan ni dobil ukora, čeprav bi ga moral.

Obljubil ji je, da se to ne bo ponovilo. Bilo ga je sram pred vsemi – učiteljico, starši in ostalimi učenci. Spoznal je, da je bolje govoriti resnico in priznati svoje napake.

Zala Čuš, 5. c

MOJA INDIJA KOROMANDIJA

Ponoči me je zbudila opica in me povabila v Indijo Koromandijo.

Jaz sem rekel: »Kje pa je to?«

Rekla mi je: »Sledi mi!«

Splezala sva v portal. Ko sem bil tam eno uro, sem bil lačen, saj so tam opice jedle samo banane. Na srečo jem banane in opice so hitre in mi lahko prinesejo kar koli hočem. Tam so imeli veliko plezal.

Potem sem splezal domov, preden bi mami in ati kaj posumila.

Matija Škrut, 3. c

Eva Borko, 9. c

Matija Hajdinjak, 7. a

Špela Moravec, 9. c

Uredniški odbor:

Dr. David Bedrač, glavni urednik, lektor
Edita Čelofiga, likovna urednica

Naslovnica: Ana Jelić, 8. c

Izdajateljica: OŠ Ljudski vrt Ptuj

Oblikovanje: Denis Bence

Naklada: 200 izvodov

April 2022

UDK 37.014.77

ČAR BESEDE MOJE: Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt Ptuj, Ptuj: OŠ Ljudski vrt Ptuj, 2022

